

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 295/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť G. G., P., zastúpenej advokátom JUDr. O. P., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 41 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 5 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 19. apríla 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 CoP 15/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť G. G. o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. mája 2011 doručená sťažnosť G. G. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základných práv podľa čl. 41 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 5 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 CoP 15/2011 z 19. apríla 2011.

Sťažovateľka svoju sťažnosť odôvodnila tým, že *„Okresný súd v Pov. Bystrici rozsudkom zo dňa 19.1.2011 č. k. 10P/52/2010 môj návrh o zvýšenie výživného na mal. deti a o zmenu spôsobu platenia výživného zamietol. Proti tomuto rozsudku som podala odvolanie a Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 12.5.2011 č. k. 6CoP/15/2011, rozsudok súdu I. st. potvrdil.“*

Podľa názoru sťažovateľky *„Okresný súd v Pov. Bystrici ako aj Krajský súd v Trenčíne nesprávne posúdili právny stav prejednáwanej veci“*.

Sťažovateľka nesúhlasí s rozhodnutiami oboch konajúcich súdov vo veci posúdenia odôvodnenosti jej návrhu na zmenu spôsobu platenia výživného, pretože boli *„splnené všetky predpoklady pre použitie uvedeného ustanovenia zákona o rodine (§ 64 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pozn.)“*. Podľa názoru sťažovateľky tým, že krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok prvostupňového súdu, ktorým okrem iného zamietol aj návrh maloletých detí, zastúpených sťažovateľkou ako ich matkou, na zmenu spôsobu platenia výživného, *„boli porušené základné práva a slobody mojich maloletých detí A. G. a M. G. vyplývajúce z Ústavy Slovenskej republiky a z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“*.

Na základe uvedeného sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„1. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 19.4.2011, č. k. 6C0P 15/2011, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu v Pov. Bystrici zo dňa 19.1.2011, č. k. 10P 52/2010, ktorým zamietol môj návrh na zvýšenie výživného a zmenu spôsobu platenia výživného, porušil základné právo sťažovateľky podľa článku 41 ods. 1, 4 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo sťažovateľky podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd článok 6 ods. 1, základné právo sťažovateľky podľa článku 5 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.4.20011 6CoP 15/2011 sa zrušuje.

3. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 10.000 €, ktoré je povinný zaplatiť Krajský súd v Trenčíne sťažovateľke do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.

4. Krajský súd v Trenčíne je povinný zaplatiť sťažovateľke trovy právneho zastupovania vo výške 261,82 € do 15 dní od doručenia nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľky JUDr. O. P.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej sťažnosť nemôže podať fyzická alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie základných práv alebo slobôd iných osôb, nie svojich (I. ÚS 56/98).

Sťažnosti, v ktorých sťažovatelia nenamietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní odmieta ako podané osobami zjavne neoprávnenými (III. ÚS 41/00, I. ÚS 43/98, II. ÚS 128/95).

O návrhu podanom zjavne neoprávnenou osobou možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody sťažovateľa, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a osobou sťažovateľa, prípadne z iných dôvodov.

Za návrh podaný niekým zjavne neoprávneným preto možno považovať návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 26/06).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd z obsahu sťažnosti, ako aj z obsahu priložených listín nepochybne zistil, že sťažovateľka nemala postavenie účastníka konania v napadnutom konaní. Sťažovateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, svoju sťažnosť však koncipovala vo vlastnom mene, čo vyplýva z označenia sťažovateľa v záhlaví jej sťažnosti, ako aj z petitu sťažnosti. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka nie je oprávnenou osobou na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Keďže porušenie označených práv pred ústavným súdom namietala osoba odlišná od účastníkov napadnutého súdneho konania a keďže jej sťažnosť nebolo možné posúdiť ako dôvodnú ani inak, bolo ju potrebné po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú zjavne neoprávnenou osobou (*mutatis mutandis* II. ÚS 113/02).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júna 2011